

Č. 6082.

Učitelstvo: I. Pensionovaný učitel veřejně školy národní pozbývá ztrátou čsl. státního občanství nároku na pensi. — II. Placení pens. požitků samo o sobě nezakládá nárok na pensi.

(Nález ze dne 22. listopadu 1926 č. 22.864/25).

Prejudikatura: Boh. 4354 adm.

Věc: Marketa B. v Ch. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran výslužného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stálka byla rozhodnutím zšr-y v Praze z 12. prosince 1910 jako def. odborná učitelka ve St. ke své žádosti pensionována a přiznána jí pense; dne 28. listopadu 1911 se provdala za švýcarského stát. příslušníka Karla B.; pense požívala dále až do května 1919, kdy jí příslušný berní úřad další výplaty odepřel. Její žádosti o další vyplacení výslužného žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl z těchto důvodů: Výplata pens. požitků Markety B. nemůže býti převzata česk. pens. fondem učitelským, poněvadž percipientka, provdávši se za švýcarského příslušníka, není státní občankou republiky čsl. a v důsledku toho se zřením k § 48 říš. zák. o školách obecných, a to jak ve znění podle zák. z 2. května 1883 č. 53 ř. z., tak ve znění zák. z 10. dubna 1919 č. 205 Sb. nemůže býti učitelkou veř. škol. Tato ztráta způsobilosti k úřadu učitelskému na veř. školách má za následek i ztrátu nároku na pens. zaopatření. — — —

Nss neshledal stížnost důvodnou, naopak setrval i v daném případě na právním názoru vysloveném již v nál. Boh. 4354 adm. toho obsahu, že pensionovaný učitel veř. školy národní (v Čechách) pozbývá ztrátou tuzemského státního občanství nároku na pensi. V nálezu tom bylo stanovisko to odůvodněno v podstatě tím, že podle § 48 ř. z. o školách národních, a to jak ve znění zák. z 2. května 1883 č. 53 ř. z., tak ve znění zák. z 10. dubna 1919 č. 205 Sb. jest služba na školách veř. úřadem veřejným, jíž dosáhnouti může každý státní občan, z čehož jde, že jak dosažení úřadu učitelského na tuzemské veř. škole národní, tak i setrvání v úřadě tom jest vázáno na požadavek tuzemského stát. občanství; poněvadž dále nárok osoby učitelské na veř. škole národní na pensi ve smyslu § 56 ř. z. o školách národních a §§ 50 a násl. č. z. z. o právních svazcích učitelstva z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. ve znění podle zák. z 27. ledna 1903 č. 16 z. z. (viz též § 26 a násl. zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb.) jest toliko důsledkem postavení těchto osob učitelských ve veř. úřadě učitelském a poněvadž i pensionovaný učitel nepřestává býti »učitelem«, má ztráta povšechné způsobilosti k nabytí a zastávání místa učitelského za následek také ztrátu nároku na pensi a ztrátu pense samotné, pokud ovšem zákon sám nestanoví jinak, zejména tím, že ztrátu toho neb onoho požadavku způsobilosti prohlašuje právě přímo za důvod vzniku nároku na zaopatř. požitky, jako na příklad tomu jest ve příčině ztráty způsobilosti zdravotní. Má tudíž ztráta tuzemského státního občanství za důsledek zánik pens. nároků a pense, před touto ztrátou již požívané.

Na tom nemůže nic změnit okolnost, že zákony školské nemají pro takovýto případ výslovného předpisu o ztrátě pense z tohoto důvodu, když právě, jak shora vyloženo, ztráta tato jest důsledkem jinakých předpisů zákonů školských.

Stejně na tom nemění nic ta okolnost, že učitelé po dobu své činné služby platí pens. příspěvky, neboť povinnost platit příspěvky pens. uložena jest osobám učitelským (dříve Šem 75 zák. z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. čes. ve znění zák. z 27. ledna 1903 č. 16 z. z., resp. nyní ve Šem 33 zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb.) za určitých v cit. předpisech uvedených podmínek bezvýhradně a bez ohledu na to, zda kdy nabudou konkrétních pens. nároků, takže z pouhé skutečnosti placení pens. příspěvků nárok na skutečné pobírání pense vyvoditi nelze, pokud zákonem stanovené podmínky tohoto nároku, jako na příklad služební doba určité délky, nezpůsobilost zdravotní a pod. a tedy také tuzemské státní občanství, nejsou splněny.

Jelikož tedy již podle zvláštních předpisů učitelských ztráta tuzemského stát. občanství způsobuje též ztrátu pense učitelské, nebylo ani zapotřebí, aby nss uvažoval o tom, jaké předpisy v té příčině platí u státních úředníků a do jaké míry by předpisů úřednických po případě zejména se zřetelem na § 56 ř. z. škol. z r. 1869 (»vztahují se k nim v ů b e c všeliká nařízení, týkající se úředníků státních«) mohlo býti použito též ve příčině učitelstva veř. škol národních.

Č. 6083.

O c h r a n a n á j e m n í k ů: * Podmínkou pro vydání potvrzení dle § 4 zák. z 26. března 1925 č. 48 Sb. o ochraně nájemníků jest, že ten, pro něž majetník podniku bytu nutně potřebuje, jest již jeho zaměstnancem, nebo že majetník podniku jej přijal za svého zaměstnance se závazkem, že mu poskytne byt aneb že jej přijal od doby, kdy mu poskytne byt.

(Nález ze dne 22. listopadu 1926 č. 9342.)

V ě c: Karel N. a Marie W. v B. proti zemské správě politické v Praze o potvrzení dle § 4 zák. o ochraně nájemníků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním z 25. listopadu 1925 žádala firma H. a spol. v B. za vydání potvrzení podle § 4 zák. o ochraně nájemníků č. 48/25, ježto bytů ve svém domě, obývaných Marií W., Marií Šť. a Josefem K., potřebuje nutně pro sklářské mistry . . . Žádost odůvodnila firma tím, že právě v listopadu 1925 opustili 2 mistři a 14 dělníků sklářských práci u firmy, ježto nebyla s to jim poskytnouti byty. Nedostatkem pracovních sil trpí však i výkonnost podniku, poněvadž firma není s to potřebný počet zaměstnanců k obsluhování sklářských pecí si zaopatřiti. Živn. inspektorát v D. potvrdil, že firma potřebuje byty pro vlastní zaměstnance a že jedině při zaručení bytů může potřebné dělnictvo získati. Nájemníci byli o obsahu žádosti vyrozuměni a ohradili se u měst. úřadu proti udě-